

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 562/2022-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Frankom, Popradská 82, Košice, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 79 Er 770/2012 a proti postupu súdnej exekútorky JUDr. Dagmar Kováčovej v konaní vedenom pod sp. zn. EX 2144/2019 po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 645/2021 z 1. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa v poradí druhou ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 79 Er 770/2012 a postupom súdnej exekútorky Dagmar Kováčovej (ďalej aj „súdna exekútorka“) v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 2144/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z opakovane podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je povinným v napadnutom exekučnom konaní vedenom okresným súdom na základe exekučného titulu – rozsudku okresného súdu č. k. 9 Cb 121/2008-119 z 25. marca 2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Cob 64/2011-138 z 27. marca 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 15. júna 2011 (ďalej len „exekučný titul“). Sťažovateľ bol na základe uvedených právoplatných a vykonateľných rozhodnutí zaviazaný k povinnosti zaplatiť sumu 2 123,31 eur s 29,99 % úrokom ročne zo sumy 1 205,25 eur od 14. augusta 2007 do zaplataenia z titulu zmluvy o úvere, ktorú

sťažovateľ uzavrel s oprávneným Citibank Europe plc, pobočkou zahraničnej banky. Okresný súd vydal 4. októbra 2012 poverenie a výkonom exekúcie poveril súdneho exekútora [REDAKOVANÉ]. Uznesením z 12. novembra 2018 okresný súd vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora a výkonom exekúcie poveril súdnu exekútoriku JUDr. Dagmar Kováčovú. Od momentu udelenia poverení obom súdnym exekútorom dochádza podľa názoru sťažovateľa k porušeniu povinností konať bez zbytočných prietáhov, a to vo vzťahu k predloženiu návrhu na zastavenie exekučného konania z dôvodu neprijateľných úrokov vo výške 29,99 % ročne z dlžnej sumy. Sťažovateľ tvrdí, že príslušenstvo pohľadávky vo výške 29,99 % ročne je evidentne v rozpore s dobrými mravmi a nezákonné, a tým je nezákonným aj samotný exekučný titul. Podľa názoru sťažovateľa obaja súdni exekútori boli a sú povinní podať návrh na okresnom súde na zastavenie exekúcie minimálne v uvedenej nezákonnej časti príslušenstva pohľadávky. Tým, že tak neurobili, dopustili sa nečinnosti a spôsobili tým prietahy v napadnutom konaní, čím došlo k porušeniu sťažovateľom namietaných základných práv (bod 1 odôvodnenia tohto rozhodnutia).

3. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jeho označených práv, prikáže okresnému súdu a súdnej exekútorke v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov. Súčasne sa domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 15 000 eur a náhrady trov konania.

4. Ústavný súd v náleze č. k. IV. ÚS 645/2021 z 1. marca 2022, ktorý nadobudol právoplatnosť 30. marca 2022, vyslovil porušenie označených práv sťažovateľa zo strany okresného súdu, priznal sťažovateľovi náhradu trov konania a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (k tomu pozri bližšie bod 19 a 24 odôvodnenia nálezu sp. zn. IV. ÚS 645/2021).

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Argumentácia sťažovateľa spočíva v tvrdení, že obaja súdni exekútori poverení vykonaním exekúcie nepodali návrh na zastavenie exekúcie v časti nezákonne vymáhaného príslušenstva pohľadávky a touto svojou nečinnosťou porušili sťažovateľom označené práva. Sťažovateľ poukazuje na konkrétne ustanovenia Exekučného poriadku, citujúc § 57 Exekučného poriadku a dôvody, pre ktoré je možné exekúciu zastaviť. Vo vzťahu k postupu okresného súdu v napadnutom konaní uvádza, že tento sa dopustil prietáhov, keďže po doručení návrhu oprávneného na začatie exekúcie napadnuté konanie nezastavil „*ex officio*“ v zmysle ustálenej judikatúry, ale vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnej exekútorke, pričom tento stav trvá do súčasnosti. Citujúc početnú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k problematike porušenia práva na prerokovanie bez zbytočných prietáhov, uvádza, že pretrvávajúci stav právnej neistoty sa nepriaznivo odrazil v jeho osobnom i pracovnom živote, keďže v dôsledku prebiehajúcej protizákonnej exekúcie je sťažovateľ viac ako dva roky nezamestnaný, toho času bez príjmu a nemôže sa zamestnať. Vedená exekúcia ho pripravila aj o všetky úspory zo stavebného sporenia na základe vydaného exekučného príkazu. Prehlbuje sa aj jeho nedôvera v súdny systém a spravodlivosť, keď ani po dobu desiatich rokov nevie zastaviť protiprávne vedené exekučné konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie označených práv postupom okresného súdu a súdnej exekútorky označeným v záhlaví tohto rozhodnutia.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru ESELP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020).

10. Ústavný súd má v ústave a zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

11. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv, ako aj z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak.

12. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane uviedol, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo čo najpresnejší opis skutkového stavu a najmä logickú právnu argumentáciu, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom, resp. rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti domáha (IV. ÚS 574/2018, m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012).

13. Ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné upozorniť, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa nepredkladá žiadne konkrétne identifikovateľné dôvody, pre ktoré by postupom okresného súdu či súdnej exekútorky v napadnutom exekučnom konaní malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu ním označených práv. Predložená ústavná sťažnosť sa obmedzuje na vytknutie „nečinnosti“, ktorú sťažovateľ vidí v tom, že okresný súd nezastavil exekúciu *ex officio* a súdna exekútorka nepodala návrh na zastavenie exekúcie príslušnému okresnému súdu. Takto koncipovaný obsah ústavnej sťažnosti napriek kvalifikovanému právnenému zastúpeniu nespĺňa zákonom požadovanú náležitosť, a to odôvodnenie návrhu (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde)

v podobe konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho práv dôjsť [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

14. Ústavnému súdu je z jeho vlastnej rozhodovacej činnosti známy priebeh napadnutého konania ako aj obsah na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu, keďže opakovane rozhodoval o ústavných sťažnostiach sťažovateľa práve v súvislosti s vedenou exekúciou (napr. IV. ÚS 645/2020, II. ÚS 448/2020, II. ÚS 596/2021). Nad rámec veci ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti pre komplexnosť posúdenia veci požiadal okresný súd aj súdnu exekútorku o vyjadrenie sa k obsahu ústavnej sťažnosti.

14.1. Okresný súd vo svojom vyjadrení č. k. 1SprO 1127/2022 z 12. septembra 2022, uvádzajúc chronologický prehľad procesných úkonov, v podstatnej časti zdôraznil, že vo veci je právoplatne rozhodnuté o tom, že prebiehajúce exekučné konanie sa nezastavuje (uznesenie okresného súdu č. k. 79 Er 770/2012-65 zo 7. marca 2019, uznesenie krajského súdu č. k. 6 CoE 18/2019-137 z 29. októbra 2019 nadobudli právoplatnosť 18. decembra 2019). Ústavnú sťažnosť považuje za neopodstatnenú, keďže vo veci sťažovateľa po právoplatnosti nálezu č. k. IV. ÚS 645/2021 z 1. marca 2022 v napadnutom konaní k zbytočným prietahom nedochádza, a teda nedochádza ďalej ani k porušeniu sťažovateľom namietaných práv.

14.2. Súdna exekútorka JUDr. Dagmar Kováčová vo svojom vyjadrení č. k. EX 2144/2019-36 zo 17. augusta 2022 chronologicky opísala priebeh napadnutého konania od momentu právoplatnosti uznesenia okresného súdu č. k. 79 Er 770/2012 z 27. novembra 2018 (právoplatného 24. januára 2019), ktorým ju súd poveril na ďalšie konanie v napadnutom exekučnom konaní. Podaním z 13. mája 2018, doplneným 11. novembra 2018 a 2. februára 2019, povinný žiadal okresný súd zastaviť exekúciu z dôvodu, že exekučný titul bol vydaný v rozpore so zákonom, keďže oprávnenému v pôvodnom konaní bol priznaný úrok z omeškania vo výške 29,99 % ročne. Okresný súd uznesením č. k. 79 Er 770/2012 zo 7. marca 2019 návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Z odôvodnenia predmetného uznesenia bol okresný súd toho názoru, že skutočnosti uvádzané povinným nemožno považovať za žiadny z dôvodov na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 Exekučného poriadku. Súdna exekútorka sa s názorom okresného súdu plne stotožnila. Poukázal aj na to, že povinný vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza, že súdna exekútorka mala podať návrh na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého je exekútor povinný predložiť vec súdu bezodkladne po tom, ako nadobudne pochybnosti alebo zistí, že sú dôvody na zastavenie exekúcie alebo čiastočné zastavenie exekúcie. Súdna exekútorka zdôraznila, že ak by také pochybnosti mala alebo by zistila dôvody na zastavenie exekúcie čo i len v časti, návrh na zastavenie exekučnému súdu by určite adresovala. Tiež upozornil na skutočnosť, že v čase právoplatnej zmeny súdneho exekútora (teda 24. januára 2019) už mal okresný súd doručené podanie povinného – návrh na zastavenie exekúcie z 13. mája 2018, v ktorom povinný namietal priznaný úrok z omeškania v exekučnom titule, preto by viac nebolo ani pri reálnom dôvode na zastavenie exekúcie potrebné podávať zo strany súdnej exekútorky ďalší obsahovo identický návrh na zastavenie exekúcie.

14.3. Súdna exekútorka k priebehu napadnutého konania ďalej uviedla, že 28. mája 2019 vydala v zmysle § 46 ods. 1 a § 47 Exekučného poriadku upovedomenie o začatí exekúcie (doručené povinnému 19. júna 2019, pozn.), proti ktorej podal povinný 23. júna 2019 námietky (námietky doručené súdnou exekútkou okresnému súdu 26. júna 2019). Okresný súd uznesením č. k. 79Er 770/2012 z 27. augusta 2020 námietky povinného proti exekúcii, ako aj proti trovám exekúcie

zamietol (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28. septembra 2020, pozn.). Súdna exekútorka vydala 7. októbra 2020 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke a exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy povinného.

14.4. V konaní o návrhu na zastavenie exekúcie rozhodovali všeobecné sudy na všetkých troch inštanciách. Okresný súd súdnej exekútorke postupne doručoval súdne rozhodnutia, ktorými bol návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietnutý, a to uznesenie okresného súdu č. k. 79 Er 770/2012 zo 7. marca 2019 a uznesenie krajského súdu č. k. 6 CoE/18/2019 z 29. októbra 2019 (obe uznesenia nadobudli právoplatnosť 18. decembra 2019). Naposledy vo veci rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý uznesením č. k. 1Oboer 8/2021 z 27. júla 2021 dovolanie povinného odmietol.

14.5. Súdna exekútorka poukázala aj na správanie sa povinného voči jeho osobe v priebehu vedenia exekúcie (podanie žiadosti o odškodné, podanie trestného oznámenia, podanie návrhu na náhradu škody od Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, pozn.). Na záver svojho vyjadrenia uviedla, že exekúciu voči povinnému vykonáva v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ústavná sťažnosť povinného je neopodstatnená a považuje ju iba za ďalší pokus povinného zbaviť sa jeho povinnosti vyplývajúcej z exekučného titulu.

15. S ohľadom na uvedené ústavný súd na tomto mieste uzatvára, že aj keby ústavná sťažnosť sťažovateľa nebola odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, vo vzťahu k postupu okresného súdu a súdnej exekútorke v napadnutom konaní by bola námietka sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru neopodstatnená a bola by dôvodom, pre ktorý by ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. Nad rámec veci ústavný súd pripomína, že konanie pred ním si vyžaduje povinné právne zastúpenie sťažovateľa advokátom (§ 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čo nepriamo vyplýva aj z osobitného postavenia ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti (čl. 125 ústavy). Ústavný súd si v tejto súvislosti nemohol nevšimnúť kvalitatívnu úroveň väčšiny podaní sťažovateľa adresovaných ústavnému súde, čo vyvoláva odôvodnenú pochybnosť o tom, či aj naposledy predloženú ústavnú sťažnosť skutočne koncipoval advokát. Práve spomínaný inštitút povinného zastúpenia advokátom by mal byť základným predpokladom na naplnenie požiadavky kvalifikovanosti podaní adresovaných ústavnému súde, čo sa v prípade predloženej ústavnej sťažnosti nestalo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu